

De Puig, Ferrer i un anònim reclus coincideixen en el llenguatge gestual de la indumentària

plica al director. Apa, canya per a tots! Això és l'única cosa que els «xotes» poden explicar als *jefes*. Aquests són els privilegiats que tenen tots els avantatges i els permisos setmanals, etc.

2/4 de 1.

A LA PORTA DE LA GALERIA

—Estic tancat perquè quan m'emborraxava em donava per cremar cotxes. Vaig cremar-ne cinc. Estic invàlid; per anar d'un lloc a l'altre haig d'anar amb cadira de rodes. Fa setze dies que estic tancat.

—I com ho fas per viure?

—És insuportable. No tinc un llit adequat per dormir i, si bé els companys m'ajuden, penso que si estic un mes més aquí m'hauré de morir. Aquests *tios* m'estan destruint. Si volen acabar d'enfonsar-me només m'han de matar i ja està. Com a mínim que no em facin patir... En lloc de portar-me a un psiquiàtric o curar-me el mal que tinc em tanquen aquí. Jo sóc una bona persona. Jugava a bàsquet amb l'equip de MIFAS i tothom que em coneix sap que no he fet mai mal a ningú. No hi ha dret que em tanquin sense donar-me una altra oportunitat...

1 DEL MIGDIA. PASSEJANT PER LA GALERIA

—A mi em varen agafar perquè roba-va. Havia tornat de fer la mili, no tenia un ral per donar de menjar a la família, i mira... Necessitava *peles*. Em varen *trincar* i ara la meua família ha de viure de la caritat pública. I quan surti què? No em quedarà més remei que tornar a delinquir per poder viure. No tinc calés i ningú no em dóna un cop de mà. M'han portat des de Valladolid i fa divuit dies que hi sóc. No sé pas quant m'hi estaré, però ja estic marcat per sempre més.

1/4 DE 2. A L'ENTRADA DELS WÀTERS

—Jo ja sóc l'*hòstia*! M'han fotut cinc anys perquè vaig atropellar un guàrdia. I és que no el vaig ni tocar. Però el *paio* en qüestió tenia una xicota infermera i va fer constar que li havia trencat la cama o no sé quina història. Ara ja hi porto un any i encara me'n falten quatre. Em varen fer confessar a base de pals i ara voldria sortir per poder-me casar amb la meua xicota. Tu no coneixes cap d'aquests senyors per dir-li?

—Home! Això ho hauries de dir al director.

—*Què va, què va!* Aquest no en vol saber res. Li demano per sortir un parell de dies i no em fot ni cas. És un *mal rotllo*. I jo em vull casar perquè m'estimo la nena. *Val?*

I així mil històries més. La presó de Girona és el mosaic més complet d'ostracisme social i marginació. Difícilment hom pot plantejar-se la reclusió com una rehabilitació per al futur, tot i que els esforços dels funcionaris i dels membres de la direcció són prou notables per assolir-ho. El psicòleg del centre gironí explicava: «És una lluita constant parlar amb ells perquè moltes vegades em volen enganyar fins i tot a mi mateix, i així és impossible ajudar-los. Tothom té el seu problema per explicar i sovint donar-li solució no és pas al meu abast».

Els funcionaris també tenen els seus problemes. «Intentar entendre el que passa aquí dins sense veure totes les perspectives és incorrecte. Si el nombre d'interns es pogués reduir a seixanta crec que això seria un lloc habitable. Mentre la gent estigui amuntegada i nosaltres amb el doble de feina de la que podem fer, és absurd plantejar-se solucions».

Anècdota per acabar. Fa pocs dies l'administrador va aconseguir un equip de vídeo per col·locar al televisor en color i així projectar algunes pel·lícules als interns. Ara resulta que no es pot fer servir perquè «només tenim un aparell en color i tots el volen. Si donéssim la televisió de color a uns i els altres haguessin de continuar amb el de blanc i negre l'aldarull seria notable. No hi ha cap més remei que continuar tots amb els aparells antics». L'administrador assegura que «estic mendicant a les Caixes per si em volen donar un altre televisor de color. És l'única manera d'evitar els problemes».

L'omnipresent «Donut», també a l'economat